

XL

Meiningarnar voru ymiskar um, hvort áskoðarunum dæmdu finska rokk, jazz ella heavy-bólkin. Ílt at siga, hvussu tú skuldi flokka tónleikin og kanska var tað eisini tí, øll ikki vistu, hvat tey skuldu halda um hetta. Men XL var so heilt greitt bólkurin, sum fekk mesta aftursvarið frá áhoyrarunum. Og at teir spældu væl, tað kann man so ikki taka frá teimum. Heitin á lögnum voru undarlig: "The Castle of the Visir of Angst" æt eitt lag, og tónleikurin var ikki minni serligur. Til tíðir var ljóðið heilt yvir í klassiskan jazz, men næstu lötuna herjaðu teir á el-gittaran, trummurnar og bassin, og vibrafonisturin forbronglaði ljóðið hjá sær við elektroniskum tólum, so Hatespeech kundi farið heim og lagt seg. Og tað var alt annað enn tilvildarligur larmur. Teir fóru framúr góðir á hvør sínum ljóðføri og sinnissjúku soloirnar hjá el-gittaristinum og vibrafonistinum skræddu safin sundur. Tað er ikki hvønn dagskostur hjá føroyingum at hoyra slíkt.

Forprogrammeraðan elektroniskan tónleik og ljóðreingjan við so framkommar útgerð. Men sjálvt um lögini voru so undarlig, so

fulu tey øllum í oyruni, so tá vit fóru út, hoyrdust fólk, sum smásungu sermerktu finsku tónarnar. Finnar hava enn einaferð

prógvað, at tá tað kemur til tónleik - og serliga til jazz, sjálvt um eg ivist í, um man kann kalla hetta fyrri jazz - so eru teir á einum støði

fyrri seg. Tónleikaliga hugflogið er ótrúligt, so sjálvt um hesir komu frá Sibelius Akademium, so kundu teir sanniliga spæla reyvina úr buksunum á einhvørjum nútíðar rokk-bólki. Tað minti meg eitt sindur um íslenska bólkin "Mezzoforte" ella føroyska "Gleipnir", sum eisini eru útbúinir tónleikarar ú finum akademium, sum hava funnið saman um at spæla alternativan jazz. Í øllum trimum færum er talan um sera spennandi tónleik. Men hesir voru nú nakað heilt serligt.

Mark No Limits

sum onkur einaferð umsetti til "Mark uttan mörk", mátti hesuferð broyta navn til "Mörk uttan Mark". Mark var nevniliga ikki við, og bólkurin hevði í staðin fingið Regin Guttesen uppí til hesa framförsluna. Og hann gav ein frískligan íblástur til bólkin.

Tað frættist frammanundan, at Mark No Limits fór at spæla av tilfarinum, sum teir høvdu vant til Finnlandstúrinn í fjør, og tað hoyrdist eisini týðiligt, at hetta voru ikki vanligastu og kendastu lögini hjá bólkinum, sum teir byrjaðu framförsluna við. Teitur bað øllum halda teimum til góðar, at teir ikki høvdu havt so góða tíð til at venja, tí bólkurin hevði verið slitin í longri tíð. Men tey, sum aftan á hesi orð vantaðu eina framförslu, sum ikki sat væl, fóru skeiv, og hetta prógvar enn einaferð dygdina í bólkinum. Støðið á framförslu og tónleiki man vera eitt tað besta í landinum. Tað einasta, sum hoyrdist til vantið venjing, var samljóðið millum røddirnar hjá Teituri og Maluni, sum kanska ikki altíð var líka gott.

Atfinningarnar til Mark No Limits hava onkuntíð verið, at tónleikurin er ov einstáttaður og keðiligur, men tað haldi eg, teir gjørdur fyrri skommum leygarkvøðið. Serliga tey tvey lögini í miðjuni voru spennandi og brutu úr vanligu popstevinum hjá bólkinum. Eg haldi tvørturímóti at bólkurin rakar beint á tíðarandan - í øllum færum við teimum nýggjaru lögnum - og tí er tað synd at hoyra, at bólkurin er um at fara sundur. Ein fløga við nýggja tilfarinum hevði

Framh. á næstu s.

